

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: Hanna Cholcha

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W.**

przeciwko **D. K.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W. kwotę 118,32 zł (sto osiemnaście 32/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II umarza postępowanie w zakresie kwoty 0,56 zł;

III oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W. kwotę 50,00 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powód A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W. wniósł w dniu 6 sierpnia 2015 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. K. o zapłatę kwoty 524,76 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany zawarł z P4 Sp. z o.o. w dniu 2 września 2013 r. w formie pisemnej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z tytułu której zadłużenie pozwanego wynosi 524,76 zł, w tym: kwota 208,77 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 6 maja 2014 r., kwota odsetek 26,40 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...) naliczona za okres od dnia 21 maja 2014 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 25,00 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 12 października 2013 r., kwota odsetek 4,98 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...) naliczona za okres od dnia 29 października 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 25,00 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 12 listopada 2013 r., kwota odsetek 4,72 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...) naliczona za okres od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 25,00 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 12 grudnia 2013 r., kwota odsetek 4,45 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...) naliczona za okres od dnia 28 grudnia 2013 r. do

dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 25,00 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 12 stycznia 2014 r., kwota odsetek 4,17 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...) naliczona za okres od dnia 28 stycznia 2014 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, kwota 0,55 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 8 listopada 2013 r., kwota odsetek 0,01 zł wynikająca z opóźnienia w zapłacie faktury nr (...) naliczona za okres od dnia 27 listopada 2013 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu oraz kwota 170,71 zł wynikająca z rekompensaty za koszty odzyskiwania należności naliczonej w dniu powstania zobowiązania. Powód wskazał również, że w dniu 24 czerwca 2015 r. umową cesji zostały przeniesione wierzytelności z P4 Sp. z o.o. na powoda oraz że pozwany został prawidłowo powiadomiony o przelewie wierzytelności i wezwany do zapłaty pismem z dnia 22 lipca 2015 r.

(pozew – k. 2-5)

Nakazem zapłaty z dnia 7 września 2015 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1583640/15 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 5v-6)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł, że roszczenie jest niezasadne, gdyż dotyczy umowy, która nigdy nie weszła w życie, pozwany nie korzystał z usług sieci P4 i do dziś nie wydano mu telefonu widniejącego na tej umowie.

(sprzeciw – k. 7-8v)

Postanowieniem z dnia 15 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni – wobec stwierdzenia skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy wydanego nakazu zapłaty w całości.

(postanowienie z dnia 15.10.2015 r. – k. 12)

Po wpłynięciu sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni powód w piśmie z dnia 10 grudnia 2015 r. ograniczył powództwo o kwotę 0,55 zł tytułem należności głównej wynikającej z faktury nr (...) oraz o kwotę 0,01 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej wynikającej z faktury nr (...).

(pismo procesowe powoda z dnia 10.12.2015 r. – k. 19)

W piśmie z dnia 3 lutego 2016 r. - w uzupełnieniu sprzeciwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym - pozwany podniósł, że umowa między nim a P4 nie została skutecznie zawarta, gdyż nie zostały spełnione warunki jej zawarcia. Pozwany wskazał, że w dniu 24 lipca 2013 r. złożył wniosek o przeniesienie numeru do sieci P4, która miała świadczyć usługę telefonii stacjonarnej poprzez dostarczony przez siebie aparat telefoniczny, następnie w dniu 2 września 2013 r. sieć P4 była gotowa podpisać umowę, jednak podczas wyrażania woli związania się umową nie poinformowała pozwanego o zmianie jej warunków oraz nie wydała sprzętu potrzebnego do korzystania z usługi, tłumacząc się jego brakiem, a następnie w dniu 9 września 2013 r. pozwany stawił się po odbiór sprzętu, jednak zażądano od niego zapłaty za ten sprzęt w kwocie 19,00 zł i wówczas pozwany ze zdziwieniem stwierdził, że dane zawarte w umowie nie są zgodne z przedstawioną mu ofertą, tj. umowa na 24 miesiące, a nie na 12 miesięcy, abonament 25,00 zł na miesiąc, a nie 20,00 zł na miesiąc, telefon za 19,00 zł, a nie za 1,00 zł, opłata aktywacyjna 29,00 zł, zaś dla przenoszących numer miał być jej brak. Pozwany wskazał, że odmówił odbioru sprzętu i natychmiast zlecił rozwiązanie umowy oraz że z w/w powodów nie miał możliwości korzystania z usługi P4, nie korzystał z niej i nie czuł się w obowiązku wnosić za nią jakichkolwiek opłat. Pozwany podniósł nadto, że został podstępnie wprowadzony w błąd przez pracowników salonu P4 co do rozporządzania swoim majątkiem oraz że po wyłudzeniu od niego podpisu na umowie, nie wydając sprzętu, pozbawiono pozwanego możliwości korzystania z usługi.

(uzupełnienie sprzeciwu – k. 101-102)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2013 r. D. K. złożył P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosek o przeniesienie przydzielonego mu u operatora (...) S.A. numeru (...) do sieci (...).

(niesporne, nadto wniosek o przeniesienie numeru – k. 103)

W dniu 2 września 2013 r. D. K., w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...).PL D. K. z siedzibą w G. (abonent) zawarł z P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. (operatorem) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) na okres 24 miesięcy, w ramach oferty promocyjnej „Plan domowy (...), dotyczącą numeru (...). Na podstawie umowy abonent zobowiązał się do uiszczenia opłaty aktywacyjnej w kwocie 29,00 zł oraz do uiszczania abonamentu w kwocie 25,00 zł. W związku z zawarciem umowy operator przyznał abonentowi ulgę w wysokości 300,00 zł. Zgodnie z pkt. 10 umowy zarówno abonent, jak i operator, są uprawnieni do rozwiązania umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który wynosi 30 dni i jest liczony od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym złożono oświadczenie o rozwiązaniu umowy. Zgodnie z umową wypowiedzenie umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności (pkt 12), a za dzień złożenia wypowiedzenia umowy przez abonenta przyjmuje się dzień doręczenia na adres korespondencyjny (...) Klienta podany na stronie (...) operatora dokumentu zawierającego wypowiedzenie umowy (pkt 11). Zgodnie z pkt. 13 umowy w przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(niesporne, nadto umowa – k. 24-26)

W dniu 9 września 2013 r. D. K. złożył zgłoszenie reklamacyjne dotyczące warunków ww. umowy. W treści zgłoszenia wskazane zostało, że podczas składania wniosku przedstawiono mu ofertę z telefonem na 12 miesięcy w abonamencie P. Domowy 60, nie został poinformowany o opłacie aktywacyjnej oraz o opłacie za telefon w kwocie 19,00 zł zamiast w kwocie 1,00 zł oraz że podczas podpisania umowy dowiedział się o opłacie aktywacyjnej i o tym, że umowa jest na okres 24 miesięcy i na ten moment nie chce odebrać telefonu w tej cenie, ponieważ nie został poinformowany o jego koszcie w kwocie 19,00 zł. W zgłoszeniu wskazano, że D. K. chce rozwiązać tę umowę i zamienić ją na zobowiązanie w taryfie P. Domowy 60 bez telefonu na 12 miesięcy.

(niesporne, nadto potwierdzenie zarejestrowania zgłoszenia – k. 105)

W odpowiedzi na powyższe zgłoszenie P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. wskazała, że kwestionowane elementy oferty w postaci opłaty aktywacyjnej w wysokości 29,00 zł oraz czasu trwania umowy - 24 miesiące - zostały przedstawione na dokumencie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz że zawierając umowę D. K. miał możliwość dokładnie zweryfikować wszelkie dostępne dokumenty, takie jak: Regulamin usługi (...), Regulamin świadczenia Usług (...) przez P4 Sp. z o.o. dla Abonentów, Cennik oferty P. Domowy, a także że poświadczył własnoręcznym podpisem znajomość wskazanych dokumentów, a tym samym zaakceptował zawarte w nich warunki, w związku z czym reklamacja została uznana za niezasadną i nie ma podstaw do zmiany warunków umowy.

(niesporne, nadto odpowiedź na zgłoszenie – k. 104)

P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła D. K. następujące faktury VAT z tytułu abonamentu:

- nr (...) z dnia 12 października 2013 r. na kwotę 25,00 zł z tytułu abonamentu za okres od 10 października 2013 r. do 9 listopada 2013 r., z terminem płatności na dzień 28 października 2013 r.,

- nr (...) z dnia 12 listopada 2013 r. na kwotę 25,00 zł z tytułu abonamentu za okres od 10 listopada 2013 r. do 9 grudnia 2013 r., z terminem płatności na dzień 26 listopada 2013 r.,

- nr (...) z dnia 12 grudnia 2013 r. na kwotę 25,00 zł z tytułu abonamentu za okres od 10 grudnia 2013 r. do 9 stycznia 2014 r., z terminem płatności na dzień 27 grudnia 2013 r.,

- nr (...) z dnia 12 stycznia 2014 r. na kwotę 25,00 zł z tytułu abonamentu za okres od 10 stycznia 2014 r. do 9 lutego 2014 r., z terminem płatności na dzień 27 stycznia 2014 r.

(niesporne, nadto faktury – k. 30-37)

W dniu 6 maja 2014 r. P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła D. K. notę debetową nr (...) na kwotę 208,77 zł z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy.

(niesporne, nadto nota debetowa – k. 29)

W dniu 24 czerwca 2015 r. P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z A. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Wierzytelności z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec D. K. z tytułu dokumentów oznaczonych jako: (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...) w łącznej kwocie 309,32 zł.

(niesporne, nadto umowa sprzedaży wierzytelności z wyciągiem z załącznika nr 1 – k. 41-51)

Pismem z dnia 7 lipca 2015 r. A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W. zawiadomił D. K., że w dniu 24 czerwca 2015 r. P4 Sp. z o.o. sprzedała na jego rzecz wierzytelność wobec D. K., której podstawą są: Faktura (...) z dnia 6 maja 2014 r., Faktura (...) z dnia 12 października 2013 r., Faktura (...) z dnia 12 listopada 2013 r., Faktura (...) z dnia 12 grudnia 2013 r., Faktura (...) z dnia 12 stycznia 2014 r., Faktura (...) z dnia 8 listopada 2013 r. oraz rekompensata za koszty odzyskiwania należności z dnia 24 czerwca 2015 r. A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności z siedzibą w W. wezwał D. K. do zapłaty kwoty 523,75 zł, w tym: 309,32 zł tytułem należności głównej, 170,71 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności poniesione przez nowego wierzyciela, 40,04 zł tytułem odsetek naliczonych przez P4 Sp. z o.o. i 3,68 zł tytułem odsetek naliczonych przez nowego wierzyciela.

(niesporne, nadto pismo powoda z dnia 07.07.2015 r. – k. 39-40)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód pierwotnie domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 524,76 zł, powołując się na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 września 2013 r. zawartą między pozwanym a operatorem telekomunikacyjnym P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz wskazując, że wierzytelność wynikająca z ww. umowy nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2015 r. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią więc przepisy art. 56 i następane ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 243 ze zm.) oraz art. 509 k.c.

Po wniesieniu powództwa powód ograniczył powództwo o kwotę 0,56 zł, w tym o kwotę 0,55 zł z tytułu należności głównej wynikającej z faktury nr (...) oraz o kwotę 0,01 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty głównej wynikającej z faktury nr (...).

Wobec powyższego w pierwszej kolejności Sąd badał zatem zasadność i dopuszczalność częściowego cofnięcia powództwa.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, zaś zgodnie z §4 przywołanego przepisu sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie Sąd oceniając częściowe cofnięcie pozwu przez powoda z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 203 § 1 - 4 k.p.c. nie dopatrył się, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa. Wobec powyższego postępowanie podlegało umorzeniu w zakresie kwoty 0,56 zł, tj. w zakresie, w jakim powód cofnął pozew.

Wskutek częściowego cofnięcia powództwa powód ostatecznie domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 524,20 zł.

Między stronami bezspornym było, że doszło do zawarcia wskazywanej w pozwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 września 2013 r., jednak pozwany kwestionował skuteczność jej zawarcia i podnosił, że został podstępnie wprowadzony w błąd przez pracowników operatora telekomunikacyjnego oraz że wymuszono na nim podpisanie umowy na innych warunkach niż zostały przedstawione pozwanemu w ofercie, a nadto nie wydano pozwanemu aparatu telefonicznego potrzebnego do korzystania z usług telefonii stacjonarnej objętych umową. Pozwany podnosił, że gdy zorientował się, iż umowa została zawarta na innych warunkach niż przedstawione w ofercie - odmówił odbioru telefonu i natychmiast zlecił rozwiązanie umowy. Pozwany zarzucał, że w związku z odmową odbioru telefonu nie miał możliwości korzystania z usług operatora i z nich nie korzystał, dlatego żądanie zapłaty jest niezasadne.

Wobec powyższych zarzutów pozwanego wskazać należy w pierwszej kolejności, że całkowicie chybiony był zarzut dotyczący podstępnego wprowadzenia pozwanego w błąd oraz działania pod przymusem przy podpisywaniu umowy stanowiącej podstawę żądania pozwu. Pozwany podpisał umowę będąc osobą dorosłą, nadto przedsiębiorcą, od którego wymagane są podwyższone standardy działania, a zatem należy przyjąć, że pozwany zapoznał się z jej treścią i wskazanymi w niej warunkami. Zauważyć należy przy tym, że pozwany złożył podpis na umowie na tej samej stronie, na której są wskazane warunki umowy dotyczące czasu jej trwania, wysokości opłaty aktywacyjnej i wysokości abonamentu, tak więc warunki te (co do których pozwany zarzucał, że zostały zmienione w stosunku do przedstawionej mu wcześniej oferty) zostały jasno i wyraźnie wskazane w umowie, nie były ukryte w jej treści, ani w innych dodatkowych dokumentach. Pozwany miał zatem możliwość zapoznania się z treścią tych warunków przed podpisaniem umowy i powinien się z nimi zapoznać, zwłaszcza że nie wykazał, aby ta możliwość została w jakikolwiek sposób ograniczona lub wyłączona, w tym wskutek działania pracowników operatora. Nie można więc uznać, że pozwany podpisywał umowę działając pod przymusem, ani też że został wprowadzony przez operatora w błąd, nadto podstępnie. Możliwym jest oczywiście, że przed podpisaniem umowy pozwany prowadził z operatorem rozmowy dotyczące innych warunków oferty, jednak umowa została ostatecznie zawarta na warunkach w niej wskazanych, z którymi pozwany zapoznał się (a przynajmniej powinien) przed jej podpisaniem, przy czym pozwany nie miał obowiązku podpisania umowy, jeśli warunki w niej wskazane mu nie odpowiadały.

Odnośnie zarzutu pozwanego dotyczącego podstępnego wprowadzenia go w błąd przez operatora co do warunków zawartej umowy wskazać również należy, że pozwany nie złożył operatorowi oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, o którym mowa w art. 84 § 1 k.c., oraz że pozwanemu upłynął już roczny termin do złożenia tego oświadczenia (art. 88 § 2 k.c.), wobec czego oczywistym jest, że łącząca pozwanego z operatorem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 września 2013 r. jest ważna i wywołuje wszystkie skutki prawne wynikające z jej zawarcia.

W dalszej kolejności Sąd odniósł się do podnoszonej przez pozwanego kwestii „zlecenia rozwiązania umowy”, które pozwany – jak sam twierdził – złożył pracownikowi operatora w formie ustnej, gdy miał odebrać telefon i zorientował się, jakie są warunki zawartej przez niego umowy (przede wszystkim chodziło o zapłatę 19 zł) i nie chciał jej kontynuować. Wskazać wobec tego należy, że zgodnie z treścią umowy każda z jej stron miała prawo do rozwiązania umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a wypowiedzenie umowy wymagało formy pisemnej do rygorem nieważności (pkt. 10 i 12 umowy). Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego pozwany nie złożył operatorowi wypowiedzenia umowy w ww. wymaganej formie. Takim wypowiedzeniem nie jest ustne „zlecenie rozwiązania umowy”, ani też proponowanie przez pozwanego kompromisu polegającego na dostosowaniu umowy do oczekiwanych przez pozwanego warunków. Za oświadczenie woli pozwanego w przedmiocie wypowiedzenia umowy nie może być również uznane dokonane w dniu 9 września 2013 r. zgłoszenie reklamacyjne, w którym pozwany wskazywał, że chce rozwiązać umowę i „zamienić ją na zobowiązanie w taryfie P. Domowy 60 bez telefonu na 12 miesięcy”. Zgłoszenie to – ze względu na jego treść - uznać można jedynie za wyraz wskazywanego przez pozwanego kompromisu i ewentualne żądanie zmiany warunków umowy. W związku z powyższym Sąd uznał, że pozwany nie wypowiedział skutecznie umowy stanowiącej podstawę żądania pozwu.

Umowy tej – jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego – nie wypowiedział również operator telekomunikacyjny – poprzednik prawny powoda, który, mimo że powoływał się na rozwiązanie umowy, nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego, że to on złożył pozwanemu pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z winy pozwanego przed końcem okresu jej obowiązywania. W umowie zaś zapisano jednoznacznie, że jej wypowiedzenie wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. Oświadczeniem takim z pewnością nie jest jedyny przedstawiony przez powoda dokument wskazujący w swej treści na przedterminowe rozwiązanie umowy, tj. nota debetowa z dnia 6 maja 2014 r. (k. 29). Nota ta dotyczy nałożenia na pozwanego opłaty specjalnej (kary umownej) za przedterminowe rozwiązanie umowy, jednak z jej treści nie wynika, która ze stron, kiedy, w jaki sposób i z jakiego powodu umowę tą rozwiązała.

Skoro więc powód nie wykazał, że skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę z dnia 2 września 2015 r. (mimo że wobec nieuiszczenia przez pozwanego należności z tytułu abonamentu istniały podstawy do jej wypowiedzenia), to brak jest podstaw do uznania, że umowa ta została rozwiązana z winy pozwanego przed końcem okresu jej obowiązywania. Mając zatem na uwadze treść pkt. 13 umowy, zgodnie z którym w przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy (...) przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta – uznać należało, że powód nie miał żadnych podstaw do naliczenia pozwanemu kary umownej za rozwiązanie umowy z winy pozwanego przed końcem okresu jej obowiązywania, gdyż umowa łącząca strony od dnia 2 września 2013 r. nie została skutecznie rozwiązana przez powoda przed końcem okresu, na jaki została zawarta. Roszczenie powoda w zakresie zapłaty kary umownej (opłaty specjalnej wskazanej w nocie debetowej z dnia 6 maja 2014 r.) w kwocie 208,77 zł wraz z odsetkami za opóźnienie w zapłacie skapitalizowanymi na kwotę 26,40 zł (tj. łącznie w kwocie 235,17 zł) było więc niezasadne i podlegało oddaleniu.

Za niezasadne Sąd uznał również żądanie powoda w części dotyczącej zapłaty kwoty 170,71 zł z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Powód nie wykazał bowiem ani zasadności, ani wysokości żądania wskazanej kwoty. Powód nie wyjaśnił, na jakiej podstawie domagał się od pozwanego zapłaty tej kwoty oraz w jaki sposób została ona wyliczona. Powód nie przedstawił również żadnych dokumentów, z których w sposób jednoznaczny, jasny i precyzyjny wynikałby obowiązek zapłaty tej kwoty przez pozwanego. Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd zwrócił uwagę na zapis § 6 ust. 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 24 czerwca 2015 r., z której powód wywodził swoje uprawnienie do wystąpienia przeciwko pozwanemu z żądaniem zapłaty. Zapis ten dotyczy należności, których powód jako nabywca wierzytelności może domagać się od dłużników, w tym od pozwanego, wśród których to należności jest mowa o kwocie 40 euro tytułem rekompensaty, o której mowa w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. rekompensaty za koszty odzyskiwania należności - art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Zapis ten jest jednak sprzeczny w swojej treści, a sprzeczność ta występuje między zdaniem pierwszym i trzecim § 6 ust. 2. Zgodnie bowiem ze zdaniem pierwszym § 6 ust. 2 nabywca

ma prawo domagać się od dłużników zapłaty wyłącznie należności głównej oraz odsetek ustawowych, a także kwoty 40 euro tytułem rekompensaty, o której mowa w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, a w przypadku dochodzenia należności w postępowaniu sądowym kosztów postępowania sądowego pomniejszonych o powyższą kwotę oraz w przypadku postępowania egzekucyjnego – kosztów postępowania egzekucyjnego. Zgodnie natomiast ze zdaniem trzecim § 6 ust. 2 nabywca ma prawo domagać się od dłużników zapłaty wyłącznie należności głównej oraz odsetek ustawowych, a w przypadku dochodzenia należności w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym zwrotu kosztów sądowych i egzekucyjnych, w tym kosztów zastępstwa w tych postępowaniach. Z treści przytoczonych zdań pierwszego i trzeciego § 6 ust. 2 umowy przelewu nie wynika więc jednoznacznej, czy powód może, czy nie może domagać się od dłużników ww. kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Analizując natomiast wyłącznie ww. zdanie pierwsze § 6 ust. 2 wskazać należy, że żądanie kwoty 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności jest dopuszczalne w przypadku dochodzenia należności w postępowaniu sądowym tylko, jeżeli o tą kwotę 40 euro pomniejszone zostaną dochodzone w tym postępowaniu koszty sądowe. Niezależnie zatem od nieprecyzyzności i wewnętrznej sprzeczności zapisów § 6 ust. 2 umowy przelewu wskazać należy, że w niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego zarówno rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w kwocie 170,71 zł (która to kwota prawdopodobnie – jak można domniemywać - stanowi równowartość ww. kwoty 40 euro, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, czego jednak powód w żaden sposób nie wyjaśnił), jak i kosztów sądowych w pełnej wysokości, tj. opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł – a więc niezgodnie z treścią zdania pierwszego § 6 ust. 2 umowy przelewu.

Przechodząc natomiast do żądania powoda w pozostałym zakresie, obejmującego zapłatę kwoty 100,00 zł (4 x 25,00 zł) z tytułu opłat abonamentowych stwierdzonych fakturami VAT nr: (...), (...), (...) i (...) za łączny okres od 10 października 2013 r. do 9 lutego 2014 r., wraz z odsetkami za opóźnienie w ich zapłacie skapitalizowanymi na łączną kwotę 18,32 zł, Sąd uznał żądanie to za zasadne. Skoro bowiem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 września 2013 r. została skutecznie zawarta, to na pozwanym, zgodnie z jej treścią, spoczywał obowiązek zapłaty miesięcznego abonamentu w kwocie 25,00 zł w terminach określonych każdorazowo w fakturze wystawionej za dany okres rozliczeniowy, którego to obowiązku pozwany bezspornie nie realizował.

Podsumowując powyższe rozważania Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 2 września 2013 r. w zw. z art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tj. Dz.U. z 2014 r., poz. 243 ze zm.) w zw. z art. 509 k.c., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 118,32 zł, a na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie tej kwoty od dnia 6 sierpnia 2015 r. (tj. od dnia wniesienia pozwu – zgodnie z żądaniem pozwu) do dnia zapłaty.

W pkt. II wyroku Sąd, wobec częściowego cofnięcia pozwu, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 - 4 k.p.c., umorzył postępowanie w zakresie kwoty 0,56 zł.

W pozostałym zakresie w pkt. III wyroku Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione na podstawie art. 6 k.c. a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Powód poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 227,00 zł, w tym opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszt wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 180,00 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Pozwany nie poniósł natomiast żadnych kosztów procesu. Skoro więc powód wygrał proces w 22%, to należy mu się od pozwanego zwrot kosztów procesu w kwocie 50,00 zł (22% x 227,00 zł) i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt. IV wyroku tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
pełnom. powoda r.pr. K. O.
pozwanemu,
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.